

inferendas. Nam, etsi neque dentibus, neque unguibus, aut cornibus sint formidabiles, ut multa brutorum: tamen habilitas manus in efficacissimum nocendi instrumentum evalescere potest, & solertia ingenii, astu & per insidias grassandi facultatem dat, qua aperta vi pertingere non licet. Sic ut facillimum sit, hominem homini gravissimum malorum, naturalium, nempe mortem, inferre.

§. IV. Ex quibus, fusius quodammodo ex Pufendorffio demonstratis, oppido liquet, statum generis humani, rupto & penitus confracto amoris vinculo, & ubi homo homini non Deus, sed plerumque diabolus existit, miserrimum, & omni malorum genere obrutum esse. Quin vix ullum Reipubl. ordinem & stationem deprehendes, ubi non odia, similitudines longe latèque imperant, & infelicissimum hoc malorum semen infeliciter spargunt: Non hospes ab hospite tutus, nec in conjugis, nec in aliis societatibus aut corporibus fidum offendimus consortium, quin potius, ubi quæstio de meo & tuo exsurgit, aut ambitiosi & voluptuosi affectus irritantur, omnis vox & vis amoris exulat. Nec alium ob finem tam injustissima sæpius bella suscipiuntur, quam ut Ambitiosi & Avari Imperantes passiones suas prædominantes expleant, quorum terror & vulnus immensum cessaret, si amor purus regnaret. Illud cum primis dolendum, quod, qui veri amoris fundamenta docere, & exemplo suo exprimere debebant, nihil minus, quam amorem in actionibus suis ostendant, cum tamen inania istiusmodi litigia, quibus multi sua conspurcant negotia, in vanum erumpant pruritum: Lis est communiter de paupere regno. Turpe est Doctori, cum culpa redarguit ipsum. Hinc graviter peccant, & communia tranquillitatis munimenta dissolvunt, qui vel proximo insidias struunt, vel ipsum diris & putidis calumniis proscindunt. Debeant mortales momentum mortis considerare (cujus quotidiana & frequentissima meditatio maxima philosophia est) quamque exiguis vita nostra inclusa sit

Quod ulterius demonstratur.